

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

SUSANNAH ERWIN

Misija: rasti žmoną

2021 gegužė–rugpjūtis

**Susannah
Erwin**

**MISIJA:
RASTI ŽMONA**

Romanas

Versta iš Susannah Erwin,
Wanted: Billionaire's Wife, 2019
© Susannah Erwin, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Edvardas Vaišvila, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0706-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Ištvėrusi skrydį per visą žemyną Danika Novak tenorėjo palįsti po karštu dušu, griūti į vėsius patalus ir be pertraukos išmiegoti mažiausiai dešimt valandų. Tačiau teko užpildyti formą dėl prapuolusio bagažo, pakęsti taksi vairuotoją, kuris nuo San Fransisko oro uosto iki pat biuro Palo Alte stabčiojo prie kiekvieno šviesoforo, nes vis pataikydavo privažiuoti užsidegus raudonam signalui, ir dar kartą susikivirčyti su tėvų sveikatos draudimo bendrove dėl brolio gydymo sąskaitų. Nuo to laiko, kai nusileido lėktuvas, tai jau trečias pokalbis telefonu, o Kalifornijoje dar nė nebuvo vienuoliktos valandos ryto.

- Gydymas neapmokėtas? - įspraudusi telefoną tarp dešinio peties ir ausies, Danika ėmė raustis rankinėje, ieškodama paskirų banknotų sumokėti taksi vairuotojui. Kredito kortelė nebeturėjo jokios vertės - tuo ji įsitikino lėktuve mėgindama nusipirkti maisto. Netikėta kelionė į Rod Ailandą, įsigijus bilietą paskutinės minutės kaina, surijo visas santaupas. - Negalima pasiderėti, kad sumažintų kainą? Nė kiek?

Vairuotojas, pirštais nekantriai barbendamas

į vairą, stebėjo Daniką užpakalinio vaizdo veidrodėlyje. Kai jų akys susitiko, jis vėl įjungė taksometrą. Danika pro sukąstus dantis jam nusišypsojo ir iškėlė rodomąjį pirštą, universaliu gestu prašydama dar vienos minutės ir tuo pačiu metu stengdamasi, kad jos balsas kalbantį skambėtų maloniai.

Dar paauglystėje, kai padėdavo tėvui kreiptis dėl sauso valymo verslo licencijos, suprato, jog pyktis su beveide biurokratija neverta, tai retai kada duoda teigiamų rezultatų.

- Taip, suprantu, jums buvo pasakyta, kad gydymas priskiriamas nebūtinų paslaugų kategorijai. Gal galėčiau apie tai pasikalbėti su vadovu? Alio? - ji stebeilijo į telefoną. Pokalbis nutrūko arba pašnekovas padėjo ragelį.

Trūkčiojantis automobilio garso signalas priverė Daniką vėl pažvelgti į vairuotoją.

- Ponia, turiu važiuoti.

- Sekundėlę, - ji pasidėjo telefoną, kad galėtų atidžiau paieškoti rankinėje. Juk kažkur turi būti tie dvidešimt dolerių, kuriuos visada nešiojasi dėl viso pikto. Štai! Ji juos pridėjo prie kitų banknotų ir, atkišusi vairuotojui, ėmė kiek įmanoma skubiau - kiek leido vinilinė sėdynė - ropštis iš automobilio. Taksi nuvažiuojant bu-

feris tviskėjo vėlyvo pirmadienio ryto saulės šviesoje.

Prieš atverdama stiklines biurų pastato duris Danika pajudino kaklą, bet sustingę pečių raumenys, sukiojant galvą, nenorėjo paklusti. Atrodė, kad nuo paskutinio karto, kaiėjo pro šias duris, prabėgo šimtmečiai: tada ji vidury dienos paknopstomis išlėkė krautis daiktų – skubėjo skristi namo. Dar dabar negalėjo atsi-gauti nuo šoko: brolis Metas, tikras *perpetuum mobile* nuo pat gimimo, visiškai nejudėdamas gulėjo ligoninės lovoje.

Metas buvo netikėtas kūdikis, į pasaulį atke-liavęs prabėgus aštuoneriems metams nuo Danikos gimimo ir visai šeimai suteikęs daug džiaugsmo. Dabar jis mokėsi dvyliktoje klasėje ir savo sportiniais gebėjimais buvo spėjęs pat-raukti universitetų dėmesį. Tačiau prieš dvi savaites keistas trijų žaidėjų susidūrimas per futbolo rungtines baigėsi sunkiu smegenų suk-rėtimu, lūžusiu šlaunikauliu ir stuburo trauma.

Kritinė būklė buvo stabilizuota, gydytojai ža-dėjo visišką pasveikimą, tačiau vis nerimavo, nes tradicinis gydymas nedavė laukiamų re-zultatų. Eksperimentinė stuburo terapija galė-jo paspartinti sveikimo procesą, bet reikėjo patiems susimokėti už gydymą, nes draudimo

kompanija spyriojosi tai daryti. Danika buvo pasiryžusi gauti reikiamą sumą. Ji pažadėjo tėvams viskuo pasirūpinti, o jų dar niekada nebuvo nuvylosi.

Įėjusi į vidų užsimerkė ir giliai įkvėpė. Šiame pastate biurus nuomojosi tik keturios įmonės, todėl vestibulyje dažniausiai būdavo tuščia. Ji mėgavosi ramybe, leidosi jos užliejama nuo galvos iki kojų. Šeimos atostogos oficialiai baigėsi. Reikėjo vėl imtis bitės darbininkės vaidmens. Po dviejų dienų Rinaldi vadovų paieškos agentūra turėjo pristatyti pranešimą *Raudonojo vanago technologijoms* – pranešimas turėjo būti tobulas. Nuo to priklausė, ar Danika, einanti Džoanos Rinaldi asistentės pareigas, bus paaukštinta ir taps paieškų konsultante.

Vildamasi greitai permesti akimis karščiausias technologijų pramonės naujienas, ji pagriebė nuo vestibulio registratūros stalo nemokamai dalijamą žurnalą *Silicio slėnio savaitraštis* ir koridoriumi patraukė į Rinaldi biurą. Šį nedidelio formato laikraštį buvo galima skaityti ir internetu, bet einant buvo patogiau vartyti spausdintą versiją. Regis, pati visata nusprendė jai priminti, kokios lemiamos bus kitos kelios dienos: iš spalvotos titulinio pus-

lapio nuotraukos į ją žvelgė Lukas Dalasas – trisdešimt trejų metų *Raudonojo vanago technologijų* vadovas ir įkūrėjas.

Danika, kaip dauguma slėnio žmonių, su nuostaba sekė meteorinį *Raudonojo vanago technologijų* kilimą. Tačiau įmonei vadovaujantis vyras jai kėlė dar didesnę susižavėjimą. Ji užsisvajojusi galvojo, kad nuotraukoje Lukas Dalasas labiau primena mintyse paskendusį svajoklį kažkur vėjo košiamoje Anglijos viržynėje nei žmogų, kuris rašo kodus stiklo ir plieno sienomis atitvertame Kalifornijos biure. Jo tvirti, lyg išskaptuoti veido bruožai tobulai atitiko gandus apie dalykišką taktiką. Miestelyje, kuriame buvo toleruojami ekscentriški ir aistringi genijai, jis išsiskyrė reikliu būdu.

Luko Dalaso akių mėlis nuotraukoje atrodė stebėtinai tolygus, ir jų žvilgsniams susitikus Danikos nugara perbėgo virpulyš. Netrukus ji žvelgs į šį vyrą iš kitos derybų stalo pusės. Prieš mėnesį Danika išgirdo, kad *Raudonasis vanagas* nutraukė sutartį su savo personalo paieškos agentūra. Ji žinojo, jog Džoana ir Lukas lankė tą pačią verslo mokyklą – šia informacija ir pasinaudojo siekdama susitarti dėl susitikimo su *Raudonuoju vanagu*, kad galėtų jiems pasiūlyti savo įmonės paslaugas. Tame

susitikime turėjo dalyvauti ir Lukas.

Vargu ar jis toks pat įspūdingas tikrame gyvenime. Veikiausiai tai tik fotografo triukas, gal šviesos žaismas...

Periferinis matymas pačiu laiku ją perspėjo. Nedaug trūko, kad būtų atsitrenkusi į labai plačią, labai vyrišką krūtinę. Spėjo pastebėti po nepriekaištingai susagstytais marškiniais slypintį dailų stotą, bet užgniaužusi susižavėjimą atsiprašomai nusišypsojo ir, naršydama rankinėje biuro rakto, vėl įniko skaityti straipsnį.

Prireikė sekundės, kad atpažintų veidą. Dainika pakėlė akis nuo laikraščio ir įsistebeilijo į priešais stovintį vyrą. Tada pažvelgė į nuotrauką. Vėl į vyrą. Širdis, rodė, tvinkسėjo ausyse, burna išdžiūvo.

Priešais Rinaldi vadovų paieškos biuro duris stovėjo pats Lukas Dalasas. Kūnas ir kraujas. Šešios to kūno pėdos ir keturi coliai – nuo tamsių banguotų plaukų iki ganėtinai įspūdingo dydžio batų.

Ji klydo. Lukas Dalasas tikrovėje atrodė ne ką mažiau žavus – netgi žavesnis. Dviejų matmenų atvaizdui nepavyko užfiksuoti jo pozos spinduliuojamos pavojaus auros ir tarsi

spyruoklė užtaisytos ir nuo menkiausios provokacijos pasiruošusios iššauti įtampas. Nuotrauka atspindėjo dailią veido simetriją, tačiau nevaliojo perteikti goslumo ir viršenybės teikiamo pojūčio. Tai buvo žmogus, kuris gaudavo, ko užsigeidęs – bet kokiomis priemonėmis. Perverta galingo žvilgsnio, Danika suvirpėjo, o vyro akys pritemo. Oras aplinkui sutirštėjo, apsunko nuo grėsmingos, ties susidūrimo riba atsidūrusios orų frontų atmosferos.

Ji buvo pačiame audros kelyje.

Tai turėjo būti triumfo diena. Tačiau vietoj triumfo Lukui Dalasai dabar net žandikaulį skaudėjo nuo nesibaigiančio griežimo dantiemis. O tai jam buvo naujas potyris. Kad ir kokioje situacijoje atsidurdavo, vairą visada tvirtai laikydavo rankose.

Tačiau taip buvo vakar. Prieš tai, kai susitikimas atokioje kavinėje, nuošaliai nuo smalsių akių ir ausų, per kurį turėjo būti pasirašyta jo įmonės įsigijimo sutartis, virto Irenės Stavros ir jos tėvo Nestoro surežisuota pasala. Luko akys vis dar buvo pasrūvusios krauju.

Po susitikimo, nešinas Nestoro jam įteiktu ultimatumu, jis patraukė į nedidukę Džoanos

Rinaldi specializuotos paieškos agentūrą. Spaudžiant laikui, į galvą atėjo tik Džoana – ji vienintelė galėjo padėti išsipainioti iš pinklių, kurias taip meniškai paspendė Nestoras.

Kurgi ji, po galais, dingusi? Biuras aklinau uždarytas, niekas neatsiliepia nei į durų beldimą, nei į telefono skambutį. Luko kantrybei baigiant išsekti, į jį kone atsitrenkė kažkokia moteris, nė nesivarginanti žiūrėti, kur eina. Žvelgė į jį tokiomis išplėstomis akimis, kad jos, rodės, pasiglemš likusią veido dalį. Gražios akys. Didelės ir žalios. Neatsargus vyras būtų lengvai paskendęs jų gelmėse.

Paskui ji sumirksėjo, ryšys nutrūko ir jį vėl užplūdo pyktis.

– Ar galiu kuo nors padėti?! – piktai išrėkė jis, iš dalies norėdamas nuslėpti tai, jog buvo užkluptas spoksas į nepažįstamą, kad ir kokią patrauklią, moterį, ir iš dalies dėl to, jog ji buvo ne Džoana, o šiuo metu ją vienintelę norėjo matyti.

– Jūs Lukas Dalasas, – moters žvilgsnis lyg teniso kamuoliukas šokčiojo nuo laikraščio, kurį laikė suspaudusi rankoje, prie jo veido. – Tačiau mes juk susitinkame trečiadienį.

– Dirbate Džoanai? – Pagaliau. Galbūt jo die-

ną visgi pavyks gražinti į vėžes ir išgelbėti tai, kas iš jos likę.

- E-e-e... - vis dar žiūrėdama į jį išplėstomis akimis, ji ranka persibraukė susitaršiusius, į uodegą surištus plaukus, paskui timptelėjo sau už baltų marškinių, kurie atrodė taip, lyg visą naktį būtų gulėję numesti ant grindų, galiausiai ištiesė ranką pasisveikinti. - Taip, dirbu. Esu Danika. Danika Novak.

Lukas paspaudė ištiestą ranką. Ją suėmęs pajuto moters pirštus virptelint, ji loštelėjo atgal, lyg būtų Raudonkepuraitė, o jis Didelis Piktas Vilkas, ir abu stovėtų Senelės namelyje. Iškilus jos skruostus nudažė žavus raudonis.

- Regis, žinote mano vardą.

- Taip, pats suprantate, - atsakė ji ir pamojavo kairėje rankoje spaudžiamu laikraščiu, - vaizdinės priemonės padeda. - Moteris nedrąsiai šyptelėjo, ir jeigu Lukui jos akys anksčiau pasirodė gražios, dabar atrodė tiesiog pribloškiamos. Paskui dėmesį patraukė laikraščio antraštė ir jis kaipmat pamiršo paistalus apie tai, kad akys yra sielos veidrodis.

- Gal galėčiau užmesti akį? - paprašė jis. Danika jam ištiesė leidinį.

Lukui skaitant straipsnį, su kiekvienu žodžiu

koridoriaus sienos, rodės, vis labiau susispaudžia. Nors buvo stengiamasi nuslėpti detales, savaitraščio verslo reporteris Činkas Džeksonas kažkaip sužinojo apie Luko derybas su *Stavroso grupe*. Straipsnyje bendrais bruožais buvo nusakyti apie įmonės įsigijimą sklendantys gandai, sandoris įvardytas jau kaip beveik įvykęs, belieka jį artimiausiu metu įteisinti.

Lukas žinojo, kad, vos įžengs pro *Raudonojo vanago* duris, kaipmat bus apipiltas darbuotojų klausimais apie tai, kas jų laukia.

Dėka savo šeimos ir dėl keleto nuovokių paties inicijuotų investicijų Lukas, jau baigęs koledžą, būtų galėjęs išeiti į pensiją ir gyventi perdėm patogų gyvenimą. Tačiau šitaip būtų buvę vien dėl to, jog gimė tinkamoje šeimoje. Pats tokio gyvenimo nesijautė užsitarnavęs.

Nenorėjo būti toks kaip įbroliai ir įseserės, gyvenantys iš paveldėtų turtų. Siekė ką nors sukurti kaip prosenelis. Norėjo, kad tai išliktų, *skirtingai* nuo prosenelio palikimo. *Draper & Dallas* universalinių parduotuvių tinklo jau seniai nebėra. Tačiau *Raudonojo vanago* daroma pažanga biogrižtamojo ryšio ir neurotechnologijų srityje galėjo palengvinti kelių būsimų kartų gyvenimą.

Lukas sulamdė laikraštį. *Raudonojo vanago*

technologijos priklauso jam. Tai jis sukūrė įmonę, investavo į ją nuosavus pinigus. Dabar tereikėjo papildomo kapitalo, kad įmonė pasiektų maksimalų potencialą – kad galėtų įrodyti visiems tiems, kurie jį nurašė kaip turtinę diletantą, jog geba numatyti ateities technologijų tendencijas.

Lukas buvo apsvarstęs įvairias galimybes pritraukti daugiau kapitalo, bet nė vienas variantas nesusiejo finansų, nuosavybės kontrolės ir įmonės nepriklausomybės taip, kaip jam norėjosi. Tada Irenė Stavros jam pasiūlė pasikalbėti su savo tėvu. Prieš mėnesį Lukas iš Nestoro sulaukė sandorio sąlygų sąrašo.

Dokumente viskas atrodė tobulai. *Stavroso grupė* žadėjo nupirkti *Raudonąjį vanagą* ir suteikti reikiamą kapitalą, kad įmonė galėtų plėstis, tuo pat metu leisdama jai veikti autonomiškai. Pirminė vadovų komanda, įskaitant įmonės vadovą Luką, turėjo likti nepakeista, jis ir toliau turėjo išlaikyti teisę tvarkyti bendrovės reikalus, nesikišant juos įsigyjančiai pirminei įmonei. Tikėdamasis, kad sandoris bus sklandžiai pasirašytas, Lukas užsakė ir įdiegė savo inžinieriams naują brangią įrangą. O kai nuėjo susitikti su Nestoru pasirašyti sutarties, šis papasakojo, kokias pinkles paspendęs....